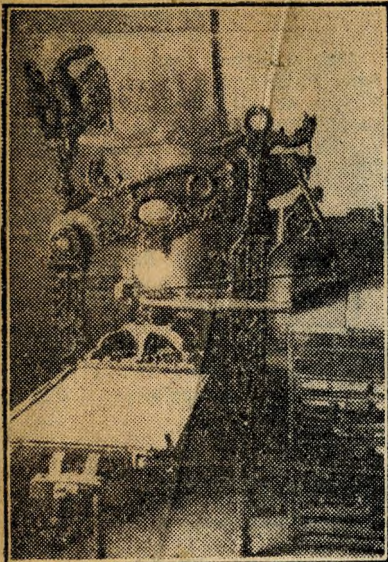

Thomas Mann, mikor ötestamenti nagy époszában a hazájába visszatérő Jákob patriárka útját kíséerte végig, egyszerre csak, mint

Az Egyetemi Nyomda sajtója, amelyen Petőfi lapját nyomták

palesztinai turista szakítja félbe az elbeszélést: «... a szintér, az örök táj, a folyam, a tenger, a párákba burkolt hegyek... te, ti vagytok tanui és hallgatagon esküt tevő bizonyosságai...» mindannak, ami Jákobbal történt s hogy: «igazán itt történt velem, úgyhogy bárki meggyőződhetik felőle, mert a hegyeknek és völgyeknek az események-

hez alkalmazkodó egyazon mivolta nem szűnt meg az idővel. Itt volt és így volt, minden úgy van, ahogy lennie kell... önnön szemünkkel láttuk, hogy minden rendben van, mert a dolgoknak önmagukkal való azonosságában nem esett változás. Valóban, igen, minden úgy van, ahogy a vidéknek mindmainapig önmagával egyező rendje felől meggyőződést szereztünk s az örökkévalóságra szolgál bizonyítékkal, hogy mindaz való igazság, amiről a pásztorok éneke szól...»

Ahol Petőfi szerkesztette a Pesti Divatlapot

KÉT BÖRTÖN, AMELYBEN KOSSUTH SINYLÓDÖTT

Forrás: <i>Esti Kurir</i>			
<i>Budapest</i>	<i>1937 III/14</i>		
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)

Osztályozás
92 <i>Petőfi Sándor</i>
Idő "1937"
Személy
Helyszám

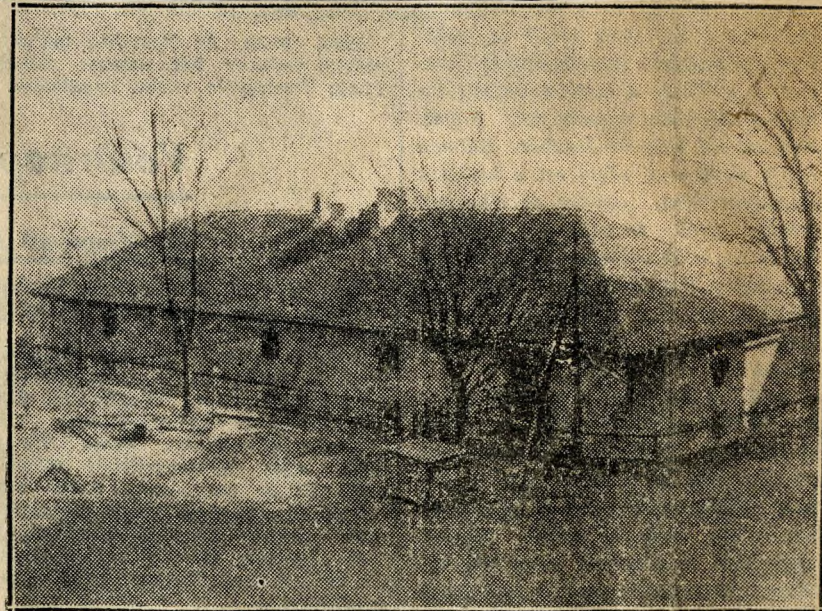
Kossuth másik börtönének ablakai

Az az érzés, mely Thomas Mannt Tolttenger partján elfogta, szorogtat bennünket Budapesten, ahol a budai hegyek és a két síksága, a történelemnek ez a bizonyosságai mellett, mint csak ennek a történelemnek a bizonyosságai állanak a házak,

utcák, terek hallgatók esküt tevő tanúk, hogy mindaz való igazság, amiről Petőfi éneke szól. A márciusi legenda, téglafalak és hulló vakolat mögött, nyirokban, piszokban buvik meg, silány palléri építményekben, melyeket maholnap elkezd a csákány. Mégis szorongva olvasom a bolt helyiségek fölött a legprofánabb halálnak végítéletét, hogy házlebontás miatt kőyavetyé-re bocsátják áruikat, ha tudom, hogy e háznak falán Petőfi árnya suhant végig.

Ha a lakók meghalnak, miért ne

halhatnának lakóik után a házak is? s ki tagadhatja az elevenül élő élet jogát, hogy kiszorítsa a halálra szánt öreg embereket és házakat? Nem vagyok érzelmes lélek, elismerem az életnek halálosztó hatalmát s ha mégis szomorúan nézem a rontás-bontás tanyáit, hát mert szeretem a magyar könyveket, melyekben a szemem láttára megsemmisített élet képei tükröznek... Nem is vagyok képzelgő, ha azt mondom, hogy nemcsak a művekben maradt valami a szobákból és házakból, hanem a szobákhoz és házakhoz is tapad valami a művekből. Sohse felejttem el azt a megrendülést, mely elfogott, mikor

Kossuth egykori börtöne a Verbőczy-utca 9. sz. ház udvarában

a mai *Petőfi Sándor-utcában*, melynek annakidején *Koronaherceg-utca* volt a neve, ezelőtt huszonöt évvel a régi *Forradalmi csarnok* házat rombolták s az új kávéház cégtábláját leemelték, mire a falon, halvány betűkkel, saját szememmel olvastam a régi felírást. Petőfi és a márciusi ifjak kávéházának nevé: *Pilvax*. S tavaly ilyenkor, mikor azt az öreg házat takarították

el, melyben Petőfi lakott — szinte naponként kerengtem a Sip- és Dohány-utcák és Rákóczi-ut sarkán s ha betekintettem a feltárgató kapuüregbe vagy föltekinttem arra a mennyezete-fosztott szobára, melynek csonkán égbe meredt fala még csak két napig őrizhette Petőfi utolsó pesti napjainak titkát — olyan emóció fogott el e méltán szétvert, ronda épületnek romjai előtt, mintha legalább is a római Fórum megszentelt kövei közt a dalognék.